

journal by Mathieu Bruls

architect

contents

aspiration	006	designing a toolkit	096	a catalogue model	189	known basin	251
house as character	008	house and garden	098	the observatory	190	for Andy	252
transparency	016	collecting libraries	105	house on a border	192	naturally this house	254
models and prototypes	025	a new house for the past	110	follies	199	contemporary traditional	264
column house	026			biote a miracle	200		
sun moon house	027	01	116	the joy of pataphysics	201	my rebirth	270
rural patio villa	028			the naked city	202		
underground house	029	50% less	118	the hologram house	203	a clean up	274
urban patio villa	030			krakau - gardens	204		
staircase house	031	the blue	126	a marine world	205	cnc workshop	279
couple house	032			unknown monument	206	for Carlo Mollino	280
community green	033	the poor look	128	lelieppassage	207	for Antoni Gaudí	281
wall house	034			personal health campus	208	3 legged low chair, for Eames	282
unit house	035	contemporary - classic	139	contemporary Maasland Renaissance	209	50% less-series, for Kho Liang le	283
tower house	036			for Morton	210	for Isamu Noguchi	284
green house	037	a known play	148	bronsGroen	212		
(sub)urban house	038	the silent grand	152	the tropical section	213	a new section	286
warm sympathy	040			aqua - m	214		
stage design	042	real - soft - shop	159	bio - m	215	the archaic but cultivated house	292
honesty	046	pm - chair	160	l'impressionniste et le contemporain	216		
		reading - chair	161			plexi workshop	301
		rocking - chair	162	editing	218	lying vase	302
		plus - minus - chair	163			for Luis Barragan	303
		grand - chair	164	carpenter's logic	224	for Donald Judd	304
autonomous objects	055						
the me and the rest	056			i am nature	228	the black	306
in a landscape	057	a city of clichés	166				
almost exactly	058			custom made furniture	235	memorial cube	312
none	059	the tailored home	170	T1, for Lily and Ludwig	238		
a black sun	060			an anecdote	239	the void	318
		but beautiful	179	heritage series	240		
adjustment space	062	the empty shop	180	the shore	241	twelve seconds	330
		a promise	181	edgy	242		
a history of shadow	068	instruction	182	base series	243		
		for Kazuo Shinohara	183	propeller table	244		
pensée sauvage	072	metaphor	184	slim & slender	245		
		removable	185	the exceptional	246		
a second nature	079	ambiguous enclosure	186	exaggeration	247		
		the prototype	187	the bright family	248		
g-house	088	tiny thus happy	188	multi culti couch	249		
				pp - desk	250		

house as character

This house was designed after I studied the exemplary designs of the architect Kazuo Shinohara. Many of his buildings seem like characters with an autonomy that transcends practical and / or cultural use. The buildings seem to have a life of their own.

It is said that the Japanese believe that objects can have a spirit or even a soul. I wish that we in the West would also share this respect and would feel the urge to design, acquire and treat objects with the utmost care and attention. Just like we sometimes do with a watch or piece of jewellery.

My design was created with that special attention and dedication in mind. The raw material of the building parts, and the construction technique remain readable. The ostentatious precision of the details may even make this building look a bit like that watch.

Hopefully, this will help to perpetuate our appreciation of this object and subsequently this house will grow into a kind of autonomous body. A thing of its own; one we don't consume all too easily.

We placed this house on the edge of the plot, thus provoking a prominent view from under a shaded canopy on the adjacent water. We borrowed the so-called adjacent staging, a principle also often referred to in Japanese culture as *shakkei*.

The plot was cut free from the neighbours with a two-metre high corten steel fence. The enclosed garden is geometrically structured by human hands and divided into different compartments.

The materials used all show their natural origin and will age nicely. So much presumed mastery expresses possibly a lot of careless optimism.

Dit huis is ontworpen nadat ik de voorbeeldige ontwerpen van architect Kazuo Shinohara bestudeerde. Veel van zijn gebouwen lijken 'karakters' met een autonomie, die praktisch en/of cultureel gebruik te boven gaan. Die gebouwen lijken een eigen wil te hebben.

Er wordt gezegd dat Japanners menen dat objecten bezieling of een ziel kunnen hebben. Ik zou willen dat wij in het Westen het bijkomende respect voor dingen ook zouden delen en daarom de drang zouden voelen om ze met de grootste zorg en aandacht te ontwerpen, te verwerven en te behandelen. Zoals we dat soms al met een horloge of sieraad doen.

Met die aandacht en toewijding kwam dit ontwerp tot stand. De grondstof van de gebruikte materialen en de gehanteerde constructietechniek blijft afleesbaar. Door de opzichtige precisie die uit de details spreekt, lijkt dit gebouw mogelijk een beetje op een horloge.

Hopelijk helpt dat om onze waardering voor het geconstrueerde te kunnen bestendigen. Dit huis wil een beetje autonoom en 'op afstand' blijven, opdat we het niet al te makkelijk zullen consumeren.

We plaatsten dit huis op het randje van het bouwperceel en creëerden zodoende een prominent uitzicht vanonder een schaduwluifel op de aanpalende waterloop. We 'leenden' die inscenering. In de Japanse cultuur wordt dat veel toegepaste leentjebuur *shakkei* genoemd.

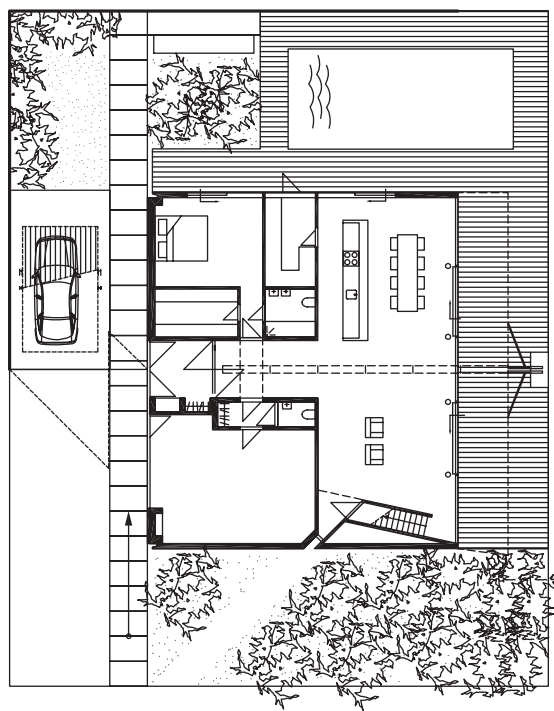
De omliggende tuin wordt geometrisch in verschillende compartimenten opgedeeld. Het perceel wordt met een twee meter hoge cortenstalen schutting van de burens losgesneden.

De Japanners zullen toch niet veronderstellen dat een dergelijk kaderend uitzicht tot inzicht mag leiden?

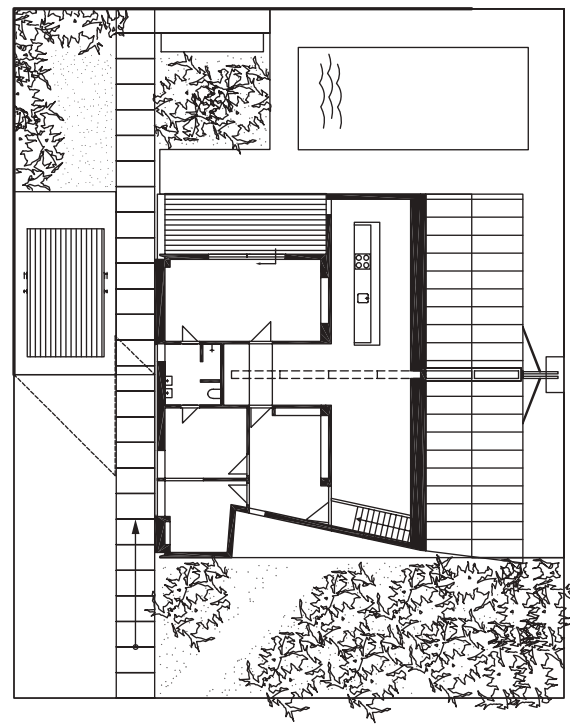

section

ground floor

first floor

pensée sauvage

When anthropologist Claude Lévi-Strauss described what we now understand as the *Savage Mind*, he meant the act of arranging parts in the simplest way possible; such as by simple concatenation or stacking.

This is precisely how the former Dutch mining region of Parkstad, also in a morphological sense, appears to have originated. For decades, this region has been in constant crisis after all the mines were closed; the *raison d'être* of this relatively young urban patchwork.

In the past, the mining bosses and their engineers took care of logical, physical planning and thus society. Accustomed to playing second fiddle, public administration and local politics were not equipped to simply take over that authority after the closure of the mines. This would only exacerbate the subsequent unprecedented social and general urban problems.

We can see the project assignment for a nine-storey high parking garage in this medium-sized and low-rise city as an illustration of a lack of sense of direction and a continuation of hunches.

The design nevertheless seeks embedding, and it embraces the visual language of the technical, industrial architecture of yesteryear, knowing that this is the language that is shared in local memory. An impossible attempt to bring back some of the associated optimism of times lost.

This building demonstrates this unique and fantastic region will have to find strength and confidence in its facts and imperfections.

Toen antropoloog Claude Lévi-Strauss beschreef wat we nu begrijpen als een *Pensée Sauvage*, bedoelde hij het ordenen van onderdelen op de meest 'primitieve' manier; zoals door eenvoudige aaneenschakeling of stapeling.

Precies zo lijkt de voormalige Nederlandse mijnregio Parkstad, ook in morfologische zin te zijn ontstaan. Inmiddels verkeert deze regio al tientallen jaren in een constante crisis na het sluiten van alle mijnen, de *raison d'être* van deze relatief jonge stedelijke lappendeken.

Voorheen zorgden de mijnbazen en hun ingenieurs voor 'logische' stedenbouw en daarmee voor de samenleving. Gewend aan een tweede viool, waren het openbaar bestuur en de lokale politiek niet uitgerust om die autoriteit zomaar bij de sluiting van de mijnen over te nemen, hetgeen de aansluitende, ongekende sociale en vervolgens grootstedelijke problemen alleen maar zou verergeren.

We mogen de opdracht voor een negen verdiepingen hoge parkeergarage in deze middelgrote laagbouwstad zien als een illustratie van ontbrekend richtingsgevoel en een voortzetting van aaneengeregen ingevingen.

Het ontwerp zoekt toch inbedding en het omarmt daartoe de beeldtaal van de technische, industriële architectuur van voorheen. Immers die taal wordt herkend door het lokale collectieve geheugen.

Een onmogelijke poging ook om iets van het bijbehorend maatschappelijk optimisme van destijds terug te brengen, nu de feiten daar niet bepaald naar zijn. Deze fantastische regio is door incompleetheid en contrast echter meer dan uitnodigend.

Industry SBB, Geleen /
1937 / photographer Werner Mantz /
© Stichting Erven Werner Mantz

g-house

This house is located on one of the highest slopes in the Netherlands and was purposefully built to enjoy a spectacular view. Or even better said - to live in the clouds.

The architecture lacks any idealised, formal language and seems to simply serve. Mortar squeezes from between the bricks to emphasise the heaviness that comes with gravity.

The entrance stairs lead to the middle of the building; a first climb against the natural hill. Once inside, the staircase climbs through a spatial succession of rooms and accompanying views, finally ending in the upper viewing room.

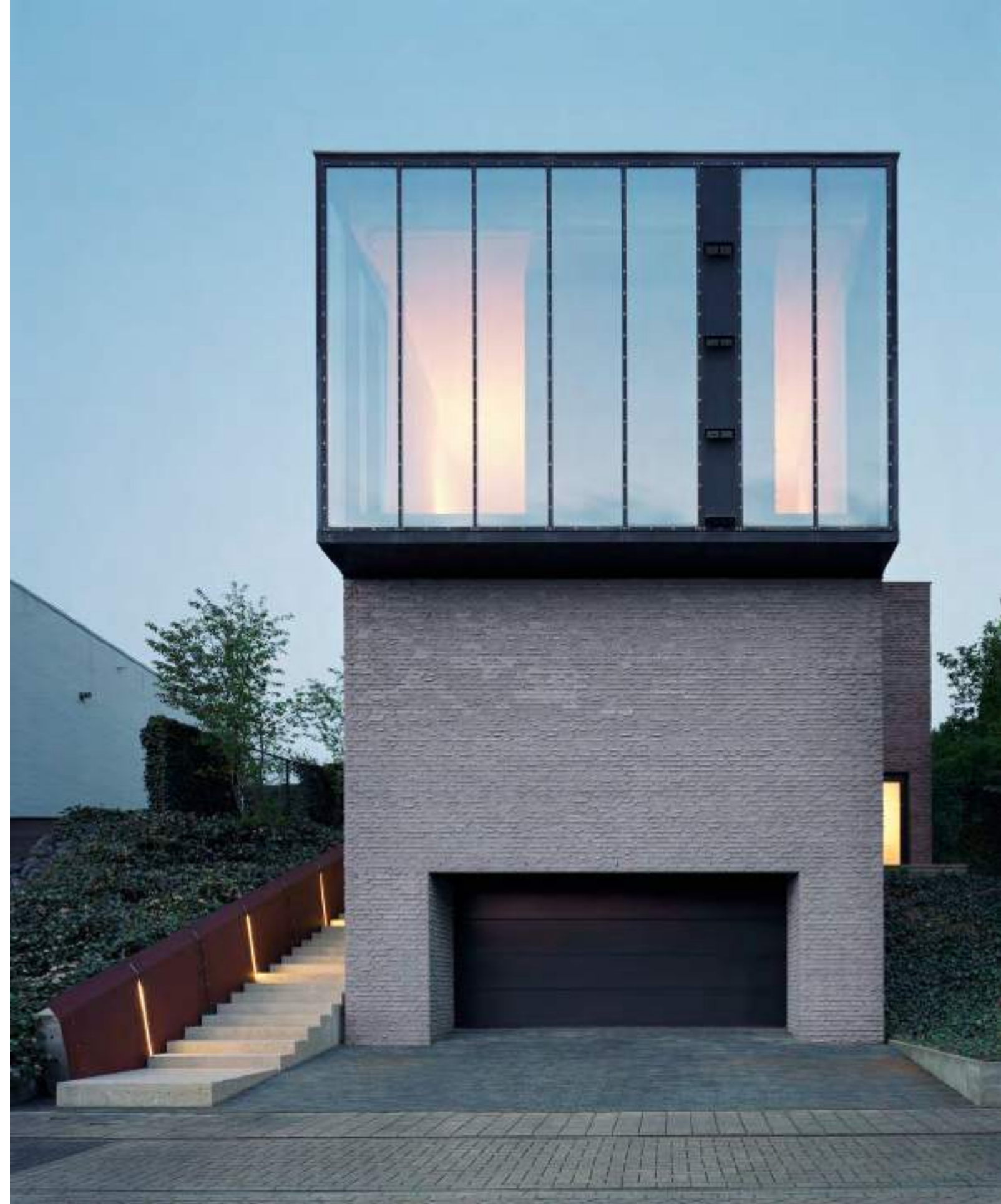
Once arrived in this room, the movement of the body is taken over by the movement of the mind and we may even fantasise away the compelling authority of gravity.

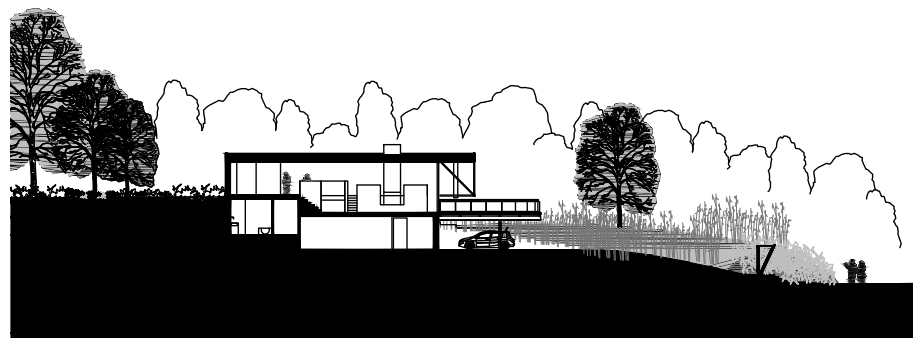
Dit huis ligt op de hoogste heuvelrug van Nederland en het is gebouwd om te genieten van het spectaculaire uitzicht. Of nog beter, om in de wolken te wonen.

De architectuur ontbeert elke geïdealiseerde vormtaal en lijkt eenvoudig te dienen. Mortel perst van tussen de metselstenen om zodoende zwaarte, die met zwaartekracht komt, te benadrukken.

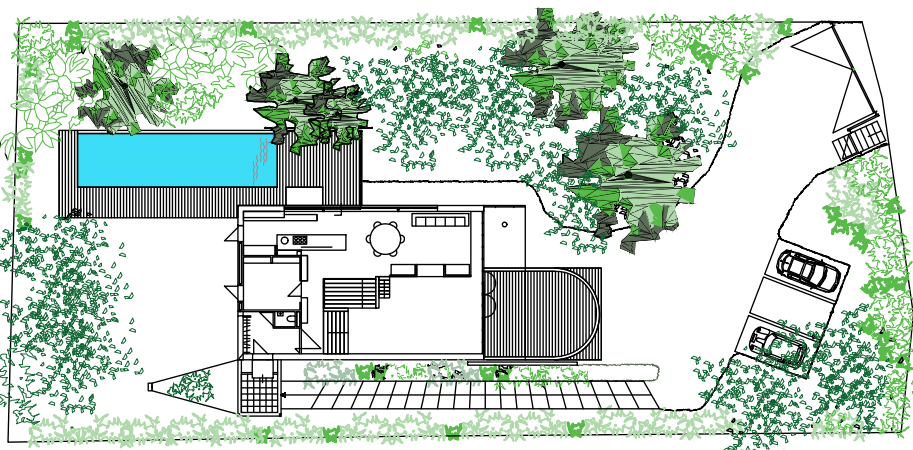
De toegangstrap leidt naar halverwege het gebouw; een eerste klim tegen de natuurlijke heuvel. Eenmaal binnen, klimt de trap via een ruimtelijke opeenvolging van kamers en bijbehorende uitzichten, om uiteindelijk te eindigen in de bovenste 'vergezichtskamer'.

Hier aangekomen wordt de beweging van het lichaam overgenomen door de beweging van de geest en kunnen we de dwingende autoriteit van de zwaartekracht voor even weg fantaseren.

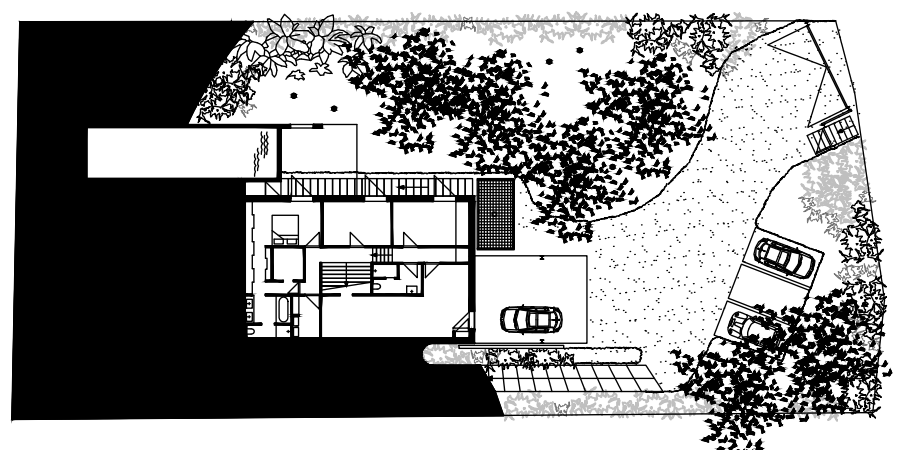

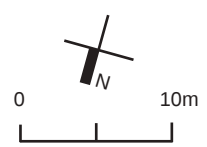
section

ground floor

first floor

a new house for the past

We are currently undergoing a global reappraisal of small-scale businesses to complement our post-war, large-scale economy. Many start a small business or sole entrepreneurship.

The designed homes are meant to facilitate this trend. We provide a building type in which living and working can be combined. A double entrance door and a clever staircase system offer multiple and adaptable options for the layout of the work and living quarters, and thus the symbiosis of both.

I feel comfortable knowing that this kind of work-living was a constant in centuries of global cultural evolution; centuries of urban civilisation.

Opportunisticly, the architectural expression of the front façade resonates with the aesthetics of engineering of the railway station across the street; in general, an expression of to-the-point business.

Er is op dit moment wereldwijd, als aanvulling op onze naoorlogse, grootschalige economie, sprake van een herwaardering van kleinschalige bedrijvigheid. Velen starten een klein bedrijf of een éénmanszaak.

De ontworpen woningen faciliteren deze trend en voorzien in een gebouwtype waar wonen en werken gecombineerd kunnen worden. De dubbele toegangsdeur in combinatie met het uitgekiende trappensysteem biedt meerdere en telkens aanpasbare mogelijkheden voor de indeling van werk- en woonruimte, en zodoende een symbiose van beide.

Ik voel me op mijn gemak, wetende dat dit soort van werk-wonen een constante is in eeuwen van wereldwijde culturele evolutie; eeuwen aan stedelijke beschaving dus.

Opportunistisch resoneert de architectuurtaal van de voorgevel op de 'esthetiek van techniek' van het grootschalige spoorwegdepot / treinstation aan de overkant van de straat; een expressie van to-the-point zakelijkheid dus.

the poor look

The bohemian stands out for a seemingly uncomplicated way of life, freed from supposedly correct behavior. This bohemian thinks, lives and dresses differently. In many eras, the 'poor' look is his dress code, obviously also for practical reasons. The architect / bohemian handles straightforward materials and shows his production techniques, since the bohemian likes the naked and the bold.

Due to our positioning and layout of its surrounding garden, this house appears to be part of an adjacent, grand forest. The simple cubic language of the architecture seeks a contrast with the formal richness that this surrounding nature shows us benevolently.

Bedrooms are positioned half underground which automatically evokes a natural feeling of shelter. The intermediate floor of the living quarters follows the course of the original terrain slope.

Slightly elevated, in relation to the surrounding landscape, the adjacent high, large living quarters offer a view of the beautiful nature around. The large windows resemble paintings with an ever-changing, seasonal and impressive scenery.

The building materials used show natural-looking colours and seem to refer to the raw material from which they are made. I hope that the building will age beautifully and it therefore will feel grounded.

Most of the building materials used are relatively cheap to purchase. However, they are ennobled by the appearance that their exact application evokes. By doing so, it feels so natural, even honest and actual 'poverty' is experienced as a bohemian wealth.

De bohemien valt op door een schijnbaar ongecompliceerde leefwijze, bevrijd van verondersteld correct gedrag. Misschien om zo aan echt belangrijke levenszaken toe te komen. Deze bohemien denkt, leeft en kleedt zich anders. In veel tijdperken is de 'poor look' diens dresscode, uiteraard ook om praktische redenen. De architect / bohemien toont zich 'eerlijk', zonder decorum. Om dat te illustreren en de bevrijdende provocatie te verzilveren, houdt de bohemien van bloot en stoer.

Door de positionering en inrichting van de omliggende tuin lijkt dit huis deel uit te maken van het naastliggende, grootse bos. De eenvoudige kubische vormtaal van de architectuur zoekt een contrast met de vormrijkdom die deze omliggende natuur ons weldadig toont.

Geslapen wordt er half onder de grond, waarmee als vanzelf een natuurlijk gevoel van beschutting wordt opgeroepen. De tussenvloer volgt het verloop van de oorspronkelijke terreinhelling.

Iets opgetild ten opzichte van het omliggende landschap wordt vanuit de aaneengesloten hoge, grote woonruimte uitzicht geboden op de pracht-natuur rondom. De grote raampartijen lijken op schilderijen, maar dan met een alsmaar wisselend, seizoensgebonden en imponerend motief.

De gebruikte bouwmaterialen tonen natuurlijk ogende kleuren en lijken te verwijzen naar de grondstof waaruit ze zijn gemaakt. Het huis wordt zo geaard en het wil op een mooie manier verouderen.

De meeste toegepaste bouwmaterialen zijn verhoudingsgewijze goedkoop in aankoop. Ze worden echter 'veredeld' door de uitstraling die hun exacte toepassing oproept. Wellicht omdat het zo natuurlijk voelt, wordt de feitelijke 'armoede' beleefd als 'rijkdom', net zoals de bohémien dat nastreeft.

the silent grand

The existing office building was renovated and a new building was constructed next to it.

Architects love to make grand impressions. We also know, through emphasis on stillness, simplicity can make that grand impression. This new volume wants to make an impression and it aims to radiate power to that end.

It is a simple box, covered with overlapping corten steel plates. The flat roof without a roof curb drains rainwater on all sides, and then rainwater flows over the façades, provoking a kind of time image in the weathered steel.

Of course, the small adjacent park should become as wild as possible.

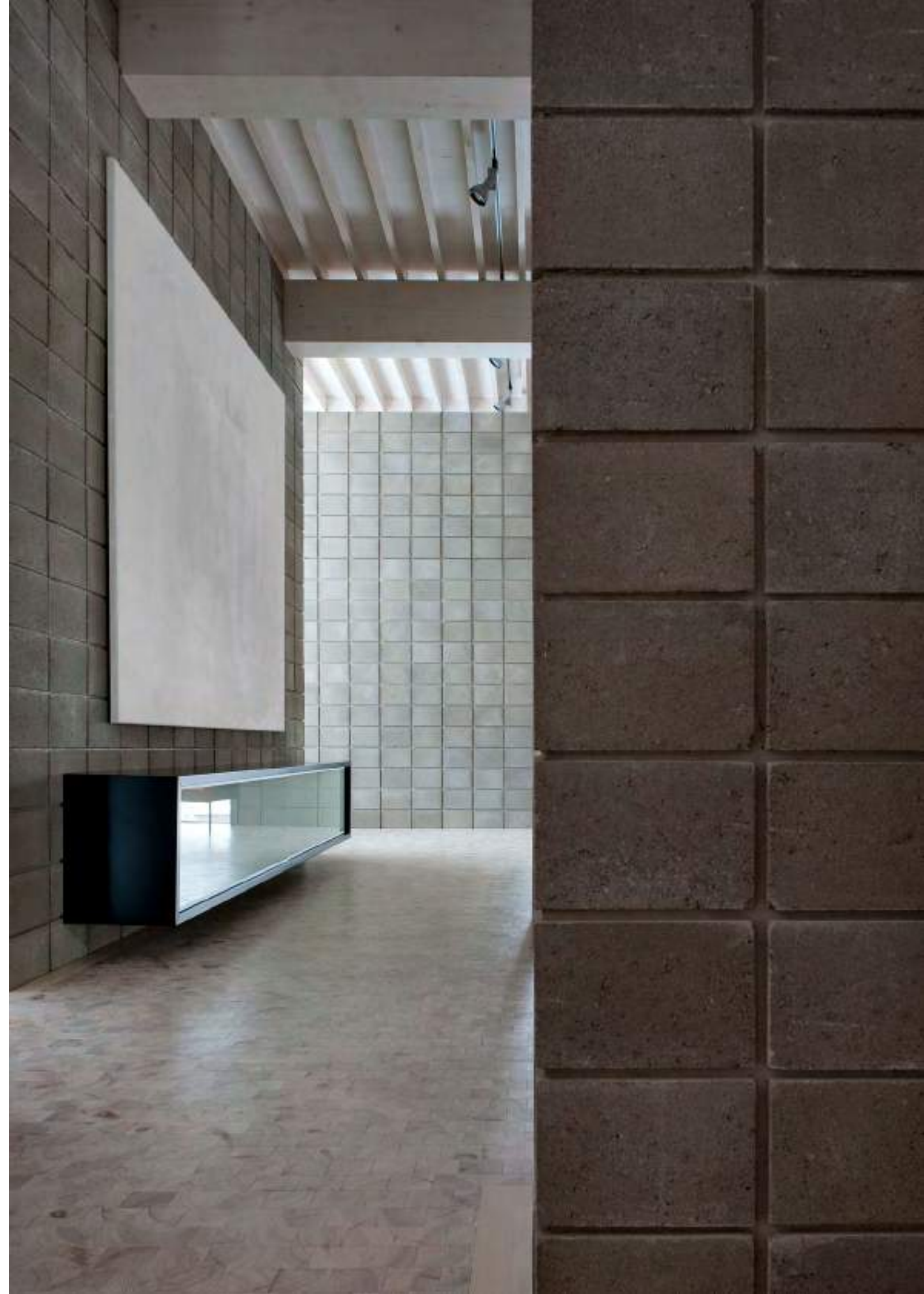
Het bestaande kantoorgebouw werd verbouwd en ernaast verrees een nieuw bouwvolume.

Wij architecten maken graag een grootse indruk. We weten ook dat verstillig nadruk kan brengen en eenvoud die grootse indruk.

Dit volume wil indruk maken en het beoogt kracht uit te stralen. Het is een eenvoudige doos, bedekt met overlappende platen in cortenstaal. Het platte dak zonder dakopstand is naar alle kanten afwaterend, waardoor het regenwater over de gevels stroomt en het cortenstaal tekent.

Natuurlijk wil de natuur in het aangrenzende parkje zo wild mogelijk gaan ogen.

2008 / photographer: Hugo Thomassen

rocking - chair

Thé relax chair. Simply being occupied gazing at nothing and wanting to hear the silence in the background noise. The upper room is gently swayed to quiet places. The swing follows the cadence of your heart.

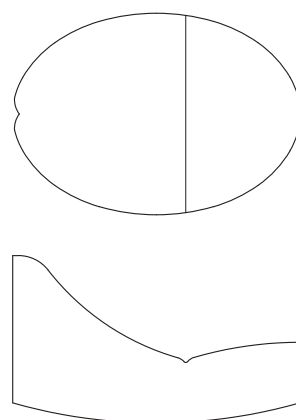
Also, an exercise for its designer in making a beautifully shaped monolith. Like Brancusi, every sculptor dreams of this; however, we all know too well how difficult that is.

Dé ontspanstoel. Gewoon bezig zijn met naar niets te kijken en in achtergrondruis stilte willen horen. Zacht wiegend wordt de bovenkamer naar rustige oorden gevoerd. Het geschommel volgt de cadans van het hart.

Voor de bedenker een exercitie in het maken van een mooi gevormde monoliet. Net als Brancusi droomt elke beeldhouwer hiervan; we weten maar al te goed hoe moeilijk dat is.

rocking - chair
in Atelier Brancusi, Paris

2008 / photographer: Hugo Thomassen

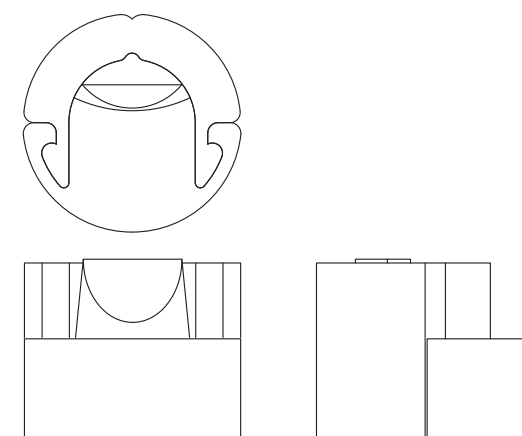
plus - minus - chair

The plus - minus - chair clearly shows how the separated 2D-cut parts are fitted together like a puzzle which results in this fantastic and extremely comfortable chair.

Sometimes even little seems sufficient.

De plus - minus - chair toont overduidelijk hoe de afzonderlijke 2d-gesneden delen als een puzzel in elkaar worden geschoven, met deze fantastische en uiterst comfortabele stoel als resultaat.

Soms lijkt weinig nodig.

plus - minus - chair
in Atelier Brancusi, Paris

a city of clichés

For many of us, school and our associated school buildings leave a grand impression that can last for many decades. Likewise, many emotions experienced in childhood or adolescence make a long lasting impression.

With this in mind, I designed a school building with a clear and bold impression (a piece of light weight pop art) that is intended to embed itself in the memory of its users and hopefully that of all local residents. This is how we form a collective memory of our objects and spaces.

The building is immediately understandable. It stands parallel to the road and it is enclosed by trees. The location of the main entrance is pointed out with an excessive amount of red façade parts. The main entrance gives a direct view of the central and open stairwell. The auditorium and canteen are the largest spaces and located next to the multistorey high building section, so that they can remain column-free. The deep recesses enhance the sculptural effect of its simple mass.

This building looks heavy and monumental, familiar perhaps, in order to promise that intended steadfastness over time. Don't worry, there's more to it; in a good modernist tradition, the building is so transparent that its inside interacts with the street.

Voor velen van ons maken de schooljaren een grote indruk die levenslang kan standhouden. Dat geldt ook voor het bijbehorende schoolgebouw. Overigens veel van ons persoonlijk emotioneel arsenaal wordt juist in die jaren gevormd.

Met dit in gedachten ontwierp ik een schoolgebouw dat bedoeld is om zich te nestelen in het geheugen van de gebruikers en hopelijk dat van omwonenden en anderen. We formeren daarmee een collectief geheugen.

Het gebouw is direct begrijpbaar. Het ligt parallel aan de weg en het is omsloten door bomen. Er wordt met overdadig veel rode geveldelen gewezen op de plaats van de hoofdentree. Die geeft meteen zicht op het open trappenhuis. Het auditorium en de kantine zijn de grootste ruimtes, die dan ook naast het meerdere etages hoge bouwdeel liggen, waardoor ze kolomvrij kunnen blijven. De diepe neggen vergroten de sculpturale werking van deze eenduidige massa.

Dit gebouw oogt zwaar en monumentaal, vertrouwd wellicht, om die beoogde standvastigheid in de tijd te kunnen beloven. Wees gerust, er is meer: in goede modernistische traditie is het gebouw zo transparant dat de binnenkant zichtbaar is vanaf de straat.

naturally this house

During the nine years it took us, together with our very motivated client that was well self-trained in ecology, to create this house, we used Trans Natural House as a working title. Once completed, some of our durability ambitions had somehow become part of standard building practice.

Of course, it goes without saying one should build a house with a glass façade all around if the house is surrounded by a beautiful landscape. Modern building practice has proven this before.

Of course, it is wise to create canopies where sunlight should be kept out. For decades building practice largely overlooked that.

Of course, it is smart to create an adjustable canopy on the south, so that it will let sunlight in or shut it out as desired. This is how we keep excessive summer sun out, whereas the winter sun is allowed to warm our house.

After the 1972 report by the Club of Rome, it was of course self-evident that we should build as much as possible with renewable materials. Our carpenter from around the corner harvests his construction wood from the neighbouring forest, and he assembles it while keeping in mind that it should be fit for dismantle in the long run.

Naturally, reuse of material is more practical if the basic materials remain pure. We love the game and construct the unfinished solid wood supporting structure with mortise and tenon.

Naturally, we build service functions in the underground basement. In doing so, we spoil the apparent nature of the landscape around us as little as possible.

Naturally, wherever desired, we slightly modify the adjacent landscape, just as we did whenever we built our first residential pit in the ground with slightly raised ground all around. By pushing the terrain against the north façade and even over our building, we try to guide a possible, vicious north wind over the dwelling.

Naturally, we need a grass roof. We retain the rainwater locally and visually mask the solar panels.

Naturally, we simply supply natural air ventilation through façade hatches.

Gedurende de negen jaren die we erover deden om dit huis te realiseren gebruikten we Trans Natural House als werktitel. Eenmaal gerealiseerd zijn een aantal van de duurzaamheidsambities, waarmee we ooit begonnen, langzaam aan ingeburgerd.

Natuurlijk is het vanzelfsprekend om een huis met rondom een glazen gevel te bouwen, als dat huis omringd wordt door prachtig landschap. Het Moderne Bouwen bewees dit al eerder.

Natuurlijk is het verstandig om luifels te construeren waar zonlicht wil worden geweerd. Decennialang zagen we dit goeddeels over het hoofd.

Natuurlijk is het slim om een verstelbare luifel op het zuiden te ontwerpen, zodat deze naar wens zonlicht zal binnenlaten. Zo houden we overmatige zomerzon buiten en verwarmt de winterzon ons huis.

Natuurlijk is het vanzelfsprekend als we zo veel als mogelijk met hernieuwbare materialen bouwen. En dus haalt onze timmerman van om de hoek zijn constructiebalken uit de omliggende bossen en assembleert hij deze met oog voor de-assemblage op termijn.

Natuurlijk is hergebruik van materiaal beter mogelijk als het basismateriaal puur blijft. We houden van het spel en verknopen de onaf-gewerkte massief houten draagconstructie met pen en gat.

Natuurlijk bouwen we servicefuncties in de kelder, dus onder de grond. En staan de ogenschijnlijke natuurlijkheid van het landschap zo min mogelijk in de weg.

Natuurlijk modificeren we waar gewenst het aangrenzende cultuurlandschap, dat overigens al bijna helemaal door mensenhanden werd vervormd. We plooiën het terrein in het noorden over ons gebouw en geleiden hiermee een venijnige noordenwind over het dak.

Natuurlijk komt er een grasdak. Waarmee we het regenwater langer lokaal vasthouden en de zonnepanelen maskeren.

Natuurlijk zorgt een horizontale grondboring voor energieopslag en dus energiedosering over de seizoenen.

the archaic but cultivated house

It became evident that the house to be designed would be part of a new eco-estate, located on the outskirts of the Sint Pietersberg; a beautiful spot in the hills with a panoramic view over the river Maas and the nearby city of Maastricht.

During the progression of the design of the house, the surrounding agricultural land, full of historical agricultural poison, was transformed into a contemporary eco-estate: a mini Arcadia. The complex now includes vineyards, fruit trees and vegetable gardens. A number of areas are grazed by cattle of an ancient breed.

The architectural language for the intended villa demanded both the kind of seriousness and playfulness that puts things into perspective. After all, that is how we also looked at the present landscape. Keep in mind, that the present formative nature that arose over the centuries also has a similar dualism. We often make ourselves believe that we meet untouched nature. Nothing could be further from the truth, not here either. Many human hands have already touched these landscapes. All too often, there were cannons of attacking armies on this spot rigorously exploring more than just the landscape.

Those looking for substance often start with the raw, unprocessed. In our culture, we like to refer to it as a family of the archaic; almost unedited by human hands, perhaps. Our actions like to be the measure of things and we consequently like to measure nature (that raw material) with that standard. Therefore, self-satisfied, we see such raw material as the beginning of something.

Het was snel duidelijk dat het te ontwerpen huis deel zou gaan uitmaken van een nieuw eco-landgoed, gelegen op een flank van de Pietersberg; een prachtplek in de heuvels, met panoramisch uitzicht over de rivier de Maas en de stad Maastricht.

Terwijl het ontwerp van de woning vorderde, werden de omliggende landbouwgronden, vol historisch landbouwgif, gevormd in een hedendaags eco-landgoed: een mini arcadia. Het complex omvat inmiddels wijngaarden, hoogstam fruitbomen en groentetuinen. Een aantal terreinen wordt begraaasd door oer-koeien.

De architectuurtaal voor de beoogde villa vroeg om ernst en relativerende speelsheid tegelijk. Immers, zo keken we ook naar het aanwezige landschap. Bedenk dat de aanwezige formerende natuur die er door de eeuwen heen ontstond ook een vergelijkbaar dualisme kent. We maken onszelf vaak wijs dat we ongerepte natuur ontmoeten. Niets is minder waar, ook hier niet. Veel mensenhanden kwamen er ook hier al aan te pas. Op deze plek stonden maar al te vaak kanonnen van aanvalslegers die niet alleen het landschap rigoureuus uitwoonden.

Wie fundament zoekt, begint vaak bij het rauwe, onbewerkte; de ondergrond. In onze cultuurgeest duiden we het graag als familie van archaïsch; nagenoeg onbewerkt wellicht, omdat onze daden graag de maat der dingen zijn en we dientengevolge natuur (de grondstof) graag, vol zelfgenoegen, met die maatstaf meten; en er dus het begin van iets voor ons in zien.

We mochten dit ontwerp samen met kunstenaar Xander Spronken en zijn team realiseren. Hij is als autonoom kunstenaar gewend om betekenis te hameren in centimeters dik staal. Jaren geleden begon hij met de bouw van een eigen atelier en woning, met gebruik van welhaast versteende, gerecyclede, hardhouten kadepalen. Uiteindelijk realiseerde hij een aantal gebouwen voor vrienden en bekenden; en nu ook dit huis.

Het gebouw toont zo weinig mogelijk complexe details of slimme overpeinzing. Dit tezamen met een focus op een 'primitieve' oer-detaillering, daar waar details wel degelijk toonbaar nodig zijn. Er wordt de suggestie gewekt alsof er is ontworpen met het idee dat de eerste ingeving vaak het best is en overdenking tot vervlakking kan leiden.

We were allowed to create this design together with artist Xander Spronken and his team. As an independent artist, he is used to hammering meaning into centimetres thick steel. A while back, he started building his own studio and house, using almost petrified, recycled, hardwood harbour quay piles. Eventually, he created a number of buildings for friends and acquaintances; and now this house.

The building shows as little complex detail or contemplation as possible, together with a focus on a primitive, primal detailing - whenever details were needed.

The design has been developed assuming that the first hunch is often best and overthinking can lead to flattening.

As a result, the syntax in the architecture shows a refreshing simplicity. Although demonstrably hyper-rigid, there is ample room for an inspiration that fits so well with our daily and, above all, immature human actions.

The rigid use of recycled wooden beams and columns automatically creates an archetype of the Modern; a glass box with an autonomous supporting structure.

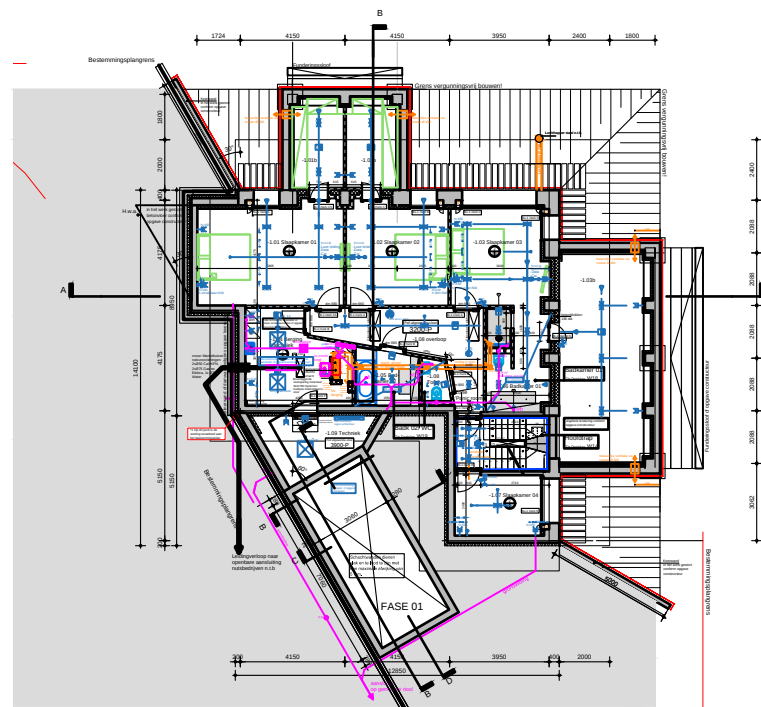
The creation of the estate and this building would have been inconceivable without years of endless inspiration of an extremely steadfast client who, by the way, became no less than a contemporary, self-made polymath.

De syntax in de architectuur toont dientengevolge een verademende eenvoud. Ofschoon aanwijsbaar hyper-rigide, is er ruimschoots plek voor een ingaving, die zo goed past bij ons onvoldragen menselijk handelen.

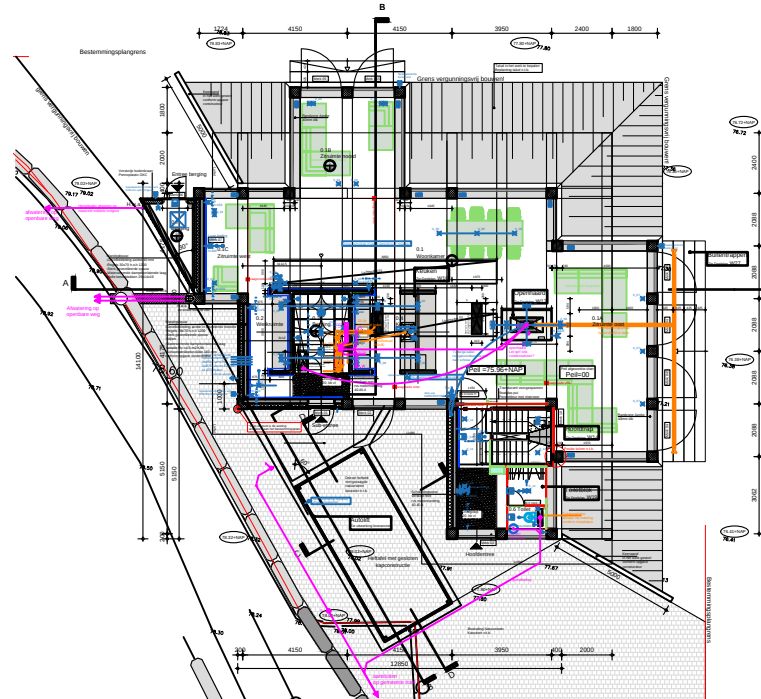
Het rigide gebruik van gerecycleerde houten balken en kolommen brengt als vanzelf een oertype van het Moderne; de glazen doos met een autonome draagstructuur.

De realisatie van het landgoed en dit gebouw zou ondenkbaar zijn geweest zonder de jarenlange en eindeloze bezieling van de ongekend standvastige opdrachtgever, die hierdoor welhaast een heden-daagse, selfmade homo universalis werd.

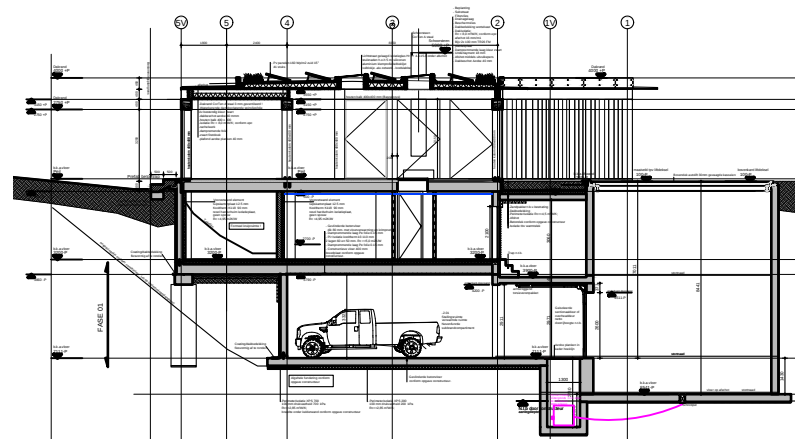

ground floor

first basement

section

the void

With the current cognitive complexity, we seem to lose our instinct of what is either real or a layered suggestion, also increasing a fundamental unsureness in the relationship between private and public.

This new and distinct street façade appears to be an abstract interface offering a semi-transparent view of the private world behind it. A comparison perhaps with our screens which provide access to our endless digital and flat space (what a contradiction) that is increasingly our living arena.

A functionless, empty, cubical space is created in the middle of the building volume with a large window facing directly south, creating a sundial in the middle of the house. Many of the surrounding interior spaces have their view onto it, as if they share a town square.

While the house and garden have been worked on thoroughly - up to the smallest detail - with the precision and reliability of a clockwork, it is above all else that emptiness that makes an impression. This emptiness seems to honour the undefined, yet perhaps everything that can still arise.

space

In general, space is spoken of and written about with great ease (and often with great pathos). However, just like with almost all our words and languages, we certainly do not always mean the same. On the contrary, all too often it is a confusion of tongues, I suppose.

“Zo niet inneemt, dan toch afstaat. Ruimte.” Fragment uit *Ruimte*, gedicht uit de dichtbundel *Geen man, want geen vrouw*, 2001 van Gerrit Krol.

De uitgesproken voorgevel lijkt een abstracte interface, die een semi-transparante inblik biedt op de wereld die erachter schuilgaat. Misschien te vergelijken met onze beeldschermen die inmiddels de toegang vormen naar de mateloze digitale en platte ruimte (wat een illustratieve tegenspraak) die in toenemende mate onze verblijfsarena is.

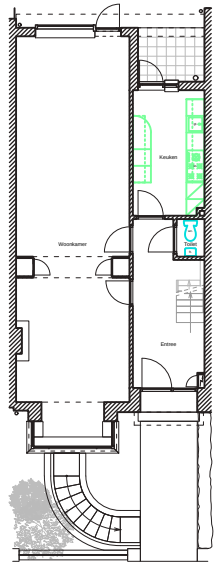
Midden in het bouwvolume is een functieloze, lege, kubische ruimte gerealiseerd, met een groot raam pal op het zuiden, waardoor een zonnewijzer midden in de woning ontstaat. Veel van de omliggende binnenruimten kijken erop uit, alsof het om een centraal-plein-motief gaat.

Terwijl het huis en de tuin met de precisie en bedrijfszekerheid van een uurwerk tot in het kleinste detail werden doorwerkt, is het toch bovenal die leegte die indruk maakt. Deze leegte lijkt het nog niet gedefinieerde te eren; wellicht al hetgeen dus nog kan ontstaan.

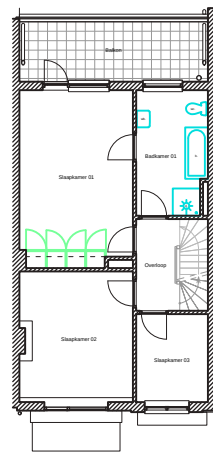
ruimte

Er wordt in algemeen met veel gemak (en vaak ook met veel pathos) over ruimte gesproken en geschreven. Maar zoals zo vaak wordt zeker niet altijd hetzelfde bedoeld. Integendeel denk ik; er heerst bovenal spraakverwarring.

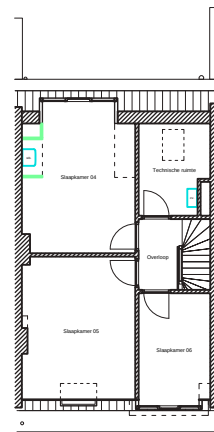

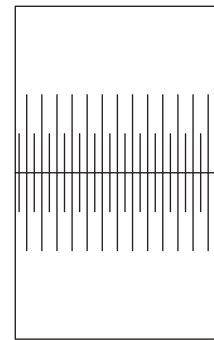
existing ground floor

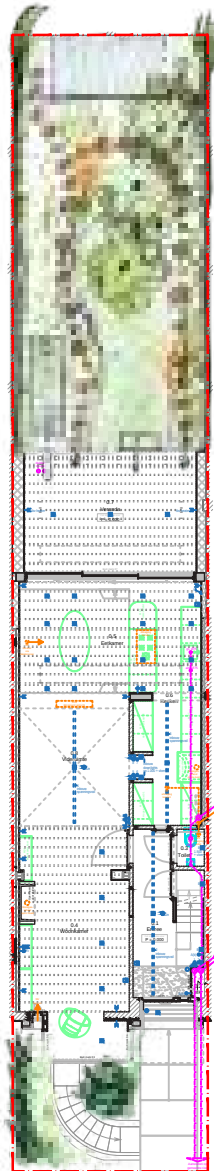
existing first floor

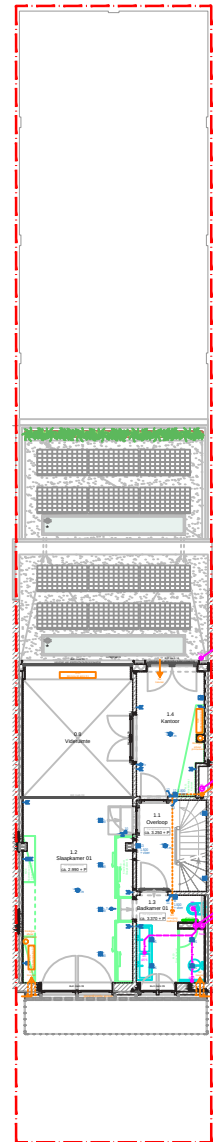
existing second floor

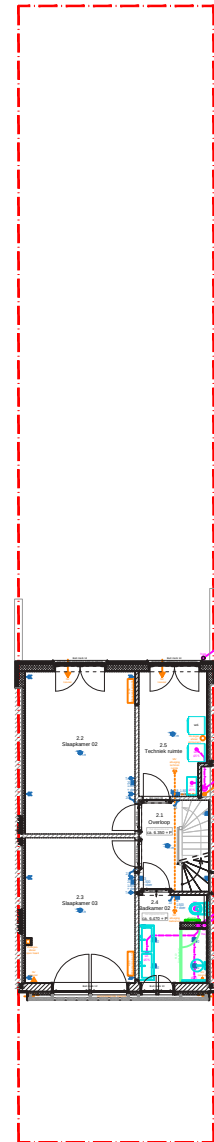
existing roof

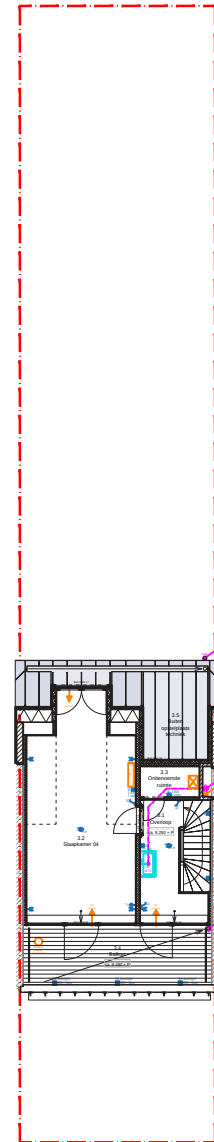
new ground floor

new first floor

new second floor

new third floor

In this illustrative overview of a decades-long, headstrong design career, architect Mathieu Bruls demonstrates that anything can be architecture. His oeuvre effortlessly covers all scales; from urban planning and architecture, to product design. Throughout, even autonomous objects emerge and written reflections on contemporary culture and the arts flow from his pen.

Nowhere does his body of work show an excessive surrender to temporary trends; it has, in pen and pencil, an unmistakable signature all its own. Ever since, the design studio is based in Maastricht. A town located in the midst of great regional and national cultural diversity. Potentially, the relativity of any cultural opinion is quickly exposed as such by neighbouring perspectives.

Motivation is sought deeper and further afield. The work resonates with the broader forces at play. Bruls' search for form and meaning cannot exist without an examination of human nature.

Architect Mathieu Bruls bewijst met dit illustratieve overzicht van een decennialange, eigenwijze ontwerpcarrière dat alles architectuur kan zijn. Zijn oeuvre bestrijkt moeiteloos alle schaalniveaus; van stedenbouw en architectuur, tot aan productontwerp. Soms ontstaan er zelfs autonome objecten en geschreven cultuurhistorische beschouwingen.

Het werkoverzicht toont nergens een overmatige overgave aan tijdelijke trends; het heeft, in pen en potlood, een onmiskenbaar eigen handschrift. Mogelijk komt dit mede doordat het ontwerpatelier in Maastricht is gevestigd. Een plek waar een grote diversiteit aan regionale en nationale cultuurwerelden nabij is en het relatieve van elke cultuurmening snel door de buurculturen wordt blootgelegd.

Argumenten worden verder weg en dieper gezocht. Het werk resoneert op wat ons in breder verband overkomt. De getoonde zoektocht naar betekenis in vorm kan niet zonder onderzoek naar onze menselijke aard.